

fornuftigvis ikke være Tale om; thi dette Thing vilde jo ikke være i Stand til, selv med sin bedste Villie og med Enstemmighed, at omstøde nogen i Landstthinget lovlig tagen Beslutning. Naar det ærede Medlem altsaa tror, at jeg kunde have sigtet til noget Sligt, er det en altsor stor Høflighed fra det ærede Medlems Side. Jeg tør sige, at jeg dog maatte have givet det ærede Medlem Anledning til at tro, at jeg skulde have sagt Noget, der var saa fuldstændig abderitiff. Derom kan der ikke være Tale. Men hvad der foreligger, er, at en vis bestemt Grundlovsbestemmelse, der angaar Sammensætningen af det andet Thing, har faaet sin lovlige Fortolkning i det andet Thing, og at et enkelt Medlem, støttet af andre Medlemmer i dette Thing, finder, at den Afgjørelse, som det andet Thing har taget, ikke konvenerer dem, og at de derfor søge ved et privat Lovforslag at omstøde den lovlig tagne Beslutning. At der er noget Uovligt deri, kan der ikke være mindste Tale om; thi Lovforslaget vilde ikke foreligge her til Behandling, hvis der var noget Uovligt i det, det søler jeg mig overbevist om, at den ærede Formand vilde drage Omsorg for. Men jeg paastaar, at, naar en Bestemmelse lovlig er fortolket af det andet Thing, og enkelte Medlemmer her fude, at det andet Thing ikke har været heldigt i at fortolke dette Punkt i Loven, men mene, at det bør fortolkes paa en anden Maade, saa kan dette Thing ikke paa dette Omraade indbringe et privat Lovforslag med Haab om der at følges af det andet Thing. Jeg gad vende Spørgsmaalet om: Dette ærede Thing skulde have fortolket en Bestemmelse i Valgloven paa sit eget Omraade, og Landstthinget skulde ved privat Initiativ være kommet med et Lovforslag for at omstøde den Beslutning, der var tagen her i Thinget — thi Landstthingets Beslutninger tages jo ikke ved Lov, men i Beslutningsform — og gjøre en anden Fortolkning gjældende; jeg gad da vidst, hvad man vilde besvare en saadan Handling med? Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, som sidder her lige ved mig (S. A. Hansen), med Rette — thi deri vilde jeg holde med ham — vilde tage endnu stærkere paa Veie i den Anledning end nu for et Dieblif siden; thi dette kalder jeg ikke, at der tages skyldigt Hensyn af det ene Thing til det andet. Om Uovlighed eller om at omstøde en lovlig tagen og udført Beslutning har der ikke med et eneste Ord været talt. Der er Tale om, hvad det ene Thing skylder det andet, og finder Thinget det ikke, saa finder jeg, at Regjeringen skylder det andet Thing ikke at støtte Indgreb af denne Art i de Lovgivningsbestemmelser, der angaa Sammensætningen af det andet Thing.

Tauber: Den ærede Minister har sagt, at med Hensyn til Anvendelsen af § 48 i Valgloven skulde Landstthinget være den eneste kompetente Autoritet, og den ærede Minister har

atter og atter sagt, at vi ved at vedlage disse Bestemmelser omstøde en Beslutning, som Landstthinget gylldig har fattet. Jeg maa nedlægge den bestemteste Indsigelse herimod. Vi omstøde ikke nogen Beslutning, Landstthinget har fattet, saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) tidligere har gjort opmærksom paa. De Beslutninger, Landstthinget har fattet angaaende de foregaaende Tilfælde i Henshold til den nu bestaaende Lovgivning og i Henshold til den Fortolkningsret, som det ifølge Grundloven har i saa Henseende, omstødes ikke og røres ikke. Men det maa vel erindres, hvad det forekommer mig, at hverken den ærede Minister eller det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) tilstræffeligg have haat Die for, at, hvad angaar den Fortolkning, som Landstthinget har gjort gjældende i det paagjældende omtalte Tilfælde, da har det gjort den gjældende som Domstol, idet det her har den samme Ret til at anvende Loven, som Domstolene have i alle mulige Tilfælde. Denne Ret har ethvert af de to Thing med Hensyn til Paakjendelsen af deres Valgs Gylldighed; men det er ikke nogen Lovgivningsmagt eller en Del af en Lovgivningsmagt, det gjør gjældende, og den Fortolkning forekommer mig bestandig at gaa igjennem baade, hvad den ærede Minister og hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har sagt. Skulle vi her i Folkethinget være udelukkede fra at stille Forslag om Forandringer i den Del af Valgloven, som angaar Landstthingsvalgene? Og kunne vi siges, naar vi gjøre det, at tilfidesette noget skyldigt Hensyn til Landstthinget? Skulde dette være Tabu for os, et helligt Omraade, hvor vi ikke havde Ret til at tale med? Jeg kan ikke forstaa det; jeg har aldrig hørt noget lignende. Det er meget muligt, at Landstthinget ikke vil bifalde disse Forslag. Nei, det er noget, vi ere vel vant til i Folkethinget, at, hvad der kommer herfra, ikke altid og maasse i Almindelighed ikke finder Naade for det andet Things Dine, og den ærede Minister maa jo særlig kjende det andet Things Følelser i saa Henseende. Jeg tvivler derfor ikke paa, at, naar han med saa stor Styrke udtaler sig om, at Landstthinget deri vil se en Tilfidesættelse af skyldige Hensyn, en Del af Landstthinget da muligvis kunde opfatte Sagen paa samme Maade — den ærede Minister maa jo vide det — men at det skulde have Ret deri, maa jeg paa det Allerbestemteste bestride. Jeg kan heller ikke indrømme, at, dersom Landstthinget fandt enkelte Bestemmelser i Folkethingets Valglov uhenigtsmæssige, det saa ikke skulde have moralsk Ret til — thi Andet er her ikke Tale om — at komme med et Forslag til en Forandring deri. Det er en Ret, som virkelig begge Thingene have og maa have. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) yttrede om dette Punkt, at det var uheldigt at gjøre Indskrænkninger i Valgbarhedsbestemmel-